

Τιμῶνται Λεπτῶν 10

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τιμῶνται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 12 Δεκεμβρίου 1893.

ΕΤΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. 3

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΓΩΓΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις * 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α' ΤΑΔΑ, διήγημα Felice Venosta. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ,
μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσχημῶν, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

ΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ

Ἐλθξεν ἡδὴ τὸ Θ' ἔτος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος ἡ δι' εἰσπρακτῶρων εἰσπραξὶς καταργεῖται ἐν Ἀθήναις, ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, πρὸς εὐκολίαν δὲ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, δεχόμεθα ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ συνδρομὰς.

Ὅθεν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος, παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅπως ἀποστείλωσιν τὴν ἐξάμηνον συνδρομὴν τῶν ἀπ' εὐθείας: «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν Ἀθήναις», διότι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ διακόψωμεν, μετὰ λύπης μας, εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως, τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Ἡ Διεύθυνσις.

Α Ϊ Δ Α

Διήγημα FELICE VENOSTA

[Συνέχεια]

Τὴν ἐσπέραν ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Φαραῶ παρετέθη δαίπνον. Ἡ αἰθούσα τοῦ συμποσίου ἦν πλουσιωτάτη. Ὑπερμεγέθη κάτοπτρα ἐκ χαλκοῦ χυτοῦ ἐπεξειργασμένου ἐτέθησαν περὶ τοὺς τοίχους καὶ ἐδιπλασίαζον τὰ ἀπειράριθμα τῶν λαμπτήρων φῶτα· ἐκ τριπόδων, τεθειμένων ἐτέρωθεν τῆς αἰθούσης, ἀνῆρχετο ἡ εὐωδία τῶν ἀρωμάτων. Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐν ἧ ἐκάθητο οἱ προσ-

κεκλημένοι, ἦσαν τοποθετημένα χρυσὰ ποτήρια καὶ ἀργυρὰ σκεύη.

Ὁ Φαραῶ ἐκάθητο ἐπὶ κεφαλῇς τῆς τραπέζης, δεξιὰ μὲν ἔχων τὸν ἀρχιερέα, ἀριστερὰ δὲ τὴν Ἀμνερίδα, παρ' ἧ ὁ Ραδαμῆς.

Τοῦ συμποσίου διαρκούντος, δὲν ἔπαυσαν οἱ ἦχοι τῶν πηκτιδίων (arpe), αἱ ὀρχήσεις τῶν δούλων καὶ τὰ ἄσκητα τῶν νεανίδων.

Αἱ αἰγυπτιακαὶ ὀρχήσεις ἰνδαλμάτιζον γενικῶς πᾶν ὅ,τι ἡ ἡδονικωτέρα φαντασία ἠδύνατο νὰ δημιουργήσῃ. Αἱ χορεύουσαι νεανίδες ἔκρουον, σχεδὸν πάντοτε, τὰς χεῖρας ὑποκλίνουσαι, καὶ τὸ ἔθιμον τοῦτο διατηρεῖται ἔτι καὶ νῦν εἰς ὅλους σχεδὸν τοὺς ἀνατολικούς χορούς. Ἀποπερατωθέντος τοῦ συμποσίου ἄνθρωπός τις ἔφερεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης φέρετρον, ἐφ' οὗ ὑπῆρχε ζυλινον σχῆμα, παριστάνον πτώμα.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δεικνύων εἰς ἓνα ἕκαστον τῶν συνδαιτηρῶν τὸ φέρετρον ἔλεγε:

«Ἐς τοῦτον ὁρέων πίνει τε καὶ τέρπεν· »εσεται' γὰρ ἀποθάνων τοιοῦτος». (Ἡρόδοτος, Βιβλ. 11. Ἀριθ. 78.)

Ὁ βασιλεὺς εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἐγείρεται καὶ πρῶτος δίδει τὸ παράδειγμα, προπιῶν ὑπὲρ τῶν θεῶν καὶ τῆς νίκης τῶν αἰγυπτιακῶν ὀπλων.

— Καὶ θὰ νικήσωμεν! ἀνέκραξεν ὁ Ραδαμῆς ἐμφυχωθεὶς ὑπὸ ἔρωτος πολεμικοῦ. Ὁ θεὸς Ἰσις μοι ἐνέπνευσε τὴν ἱεράν τῆς μάχης φλόγα. Μὴν δὲν θὰ παρέλθῃ, βασιλεῦ, καὶ οἱ αἰθίοπες θὰ νικηθῶσι.

— Ἀπροσδόκητον ἀμειβὴν σοὶ φυλάττω, Ραδαμῆς, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιστροφῆς σου.

— Εὐχαριστῶ, βασιλεῦ!

Ἡ Ἀμνερὶς πλησίασασα τὸν Ραδαμῆς ἐψιθύρισε:

— Δὲν σοὶ λέγει ἡ καρδία σου, Ραδαμῆς, πῶς θὰ εἶνε ἡ ἀμειβή; Πολλοὶ τῶν προυχόντων Αἰγυπτίων ἐπιθυμοῦσι τὴν ἀμειβὴν

αὐτὴν, ἀλλ' ὁ πατήρ μου τὴν φυλάττει διὰ τὸν νικητὴν τῶν Αἰθίοπων, ἐγὼ δὲ ἀναπέμπω θερμὰς πρὸς τοὺς θεοὺς ἱκεσίας, ὅπως σὺ εἶσαι ὁ νικητὴς.

— Ἀμνερὶς, ἀπήντησεν ὁ νέος τεθρομβηθεὶς ἐκ τῶν σπινθηροβολούντων βλεμμάτων τῆς μάλλον, ἡ ἐκ τῶν λόγων τῆς νεανίδος, εὐαχρηστέα καὶ ἂν εἶνε ἡ ἀμειβή αὕτη δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ μετατρέψῃ τὰ αἰσθήματα, τὰ ὅποια κλείω εἰς τὸ στήθος.

Καὶ μὲ ταχὺ βῆμα ἠκολούθει τὸν Φαραῶ ἐξερχόμενον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς αἰθούσης τοῦ συμποσίου.

— Ἀλλοίμονον ἂν εἰς τὴν καρδίαν ἐκείνου καίει ἄλλη φλόξ ἢ γυνὴ ἐκείνη, ἡ ἀντεράστριά μου, θ' ἀποθάνῃ! ἀνέκραξε παρὰ φόρως ἡ Ἀμνερὶς.

Γ

Ἦτο νύξ. Ἡ Αἰδᾶ κεκλεισμένη ἐν τῷ δωματίῳ τῆς δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὸ συμπόσιον, διήρχετο τὰς ὥρας τῆς σκεπτομένη τὸν ἔρωτά τῆς· ἠτένιζε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀστέρα, ὅστις διεκρίνετο παντὸς ἄλλου ἐν τῷ στερεώματι, καὶ ἔθλιβεν εἰς τὰς χεῖράς τῆς τ' ἄνθη, ἅτινα τῇ ἐδῶρθησεν ὁ Ραδαμῆς. Ἦτο βεβηθισμένη εἰς τόσῳ βαθυτάτας σκέψεις, ὥστε δὲν ἠνόνησε τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Αἰγυπτίου.

Ὁ Ραδαμῆς ἔστη πρὸ τῆς ὑποθυρίδος· παρατήρησεν ἐπὶ μικρὸν τὴν νεανίδα μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας, καὶ ἤκουσε πολλὰ· καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ προφερόμενον ὑπὸ τῆς φωνῆς ἐκείνης, ἥτις πανίσχυρος εἰσέδυσεν εἰς τοὺς μυχοὺς τῆς καρδίας του. Εἰς τὴν θέαν τῆς νεανίδος, ἥτις ἐνεπιστεύετο εἰς τοὺς παντοδύναμους θεοὺς τὰ ἀπόκρυφα τῆς καρδίας τῆς, ἠσθάνθη ὅτι ἀκαταμάχητος εἰλκυστο πρὸς αὐτὴν, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐκφωνήσῃ:

— Πόσον εἶσαι ὠραία! Ὁμοιάσεις, Αἰδᾶ,